

Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva T-82/14

**Copernicus-Trademarks Ltd
proti
Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino**

„Znamka Evropske unije — Postopek za ugotovitev ničnosti — Besedna znamka Evropske unije
LUCEO — Absolutni razlog za zavrnitev — Slaba vera ob vložitvi zahteve za registracijo —
Člen 52(1)(b) Uredbe (ES) št. 207/2009“

Povzetek – Sodba Splošnega sodišča (deveti senat) z dne 7. julija 2016

1. *Sodni postopek — Preučitev utemeljenosti pred preučitvijo dopustnosti — Dopustnost*
2. *Znamka Evropske unije — Odpoved, razveljavitev ali ničnost — Absolutni razlogi za ničnost — Prijavitelj, ki ni v dobri veri ob vložitvi prijave znamke — Merila presoje — Upoštevanje vseh upoštevanih dejavnikov, ki obstajajo ob vložitvi zahteve za registracijo — Namen prijavitelja — Izvor izpodbijanega znaka — Poslovna logika, na kateri temelji registracija izpodbijanega znaka kot znamke Evropske unije — Zaporedje dogodkov, značilno za vložitev zahteve za registracijo znamke*

(Uredba Sveta št. 207/2009, člen 52(1)(b))

1. Glej besedilo odločbe.

(glej točko 21.)

2. Pojem slabe vere iz člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009 se nanaša na subjektivne vzgibe vložnika zahteve za registracijo znamke, in sicer na nepošten ali drug zlovešč vzgib. Pomeni ravnanje, ki odstopa od sprejetih načel glede etičnega vedenja ali dobrih poslovnih običajev v industrijskih ali trgovinskih zadevah.

Pri presoji, ali vložnik ni ravnal v dobri veri, je treba zlasti preučiti, ali namerava prijavljeno znamko uporabljati. V tem okviru je bistvena naloga znamke zagotoviti potrošniku ali končnemu uporabniku enakost porekla proizvoda ali storitve, ki ju označuje znamka, tako da brez mogoče zmede lahko razlikuje ta proizvod ali storitev od proizvoda ali storitev drugega porekla.

Namen, da se prepreči trženje proizvoda, v nekaterih okoliščinah lahko kaže na slabo vero prijavitelja. Tako je zlasti, če se pozneje izkaže, da je ta registriral znak kot znamko Evropske unije, ne da bi ga nameraval uporabljati, ampak zgolj zato, da tretji osebi prepreči vstop na trg.

Namen prijavitelja v upoštevni času je subjektivni dejavnik, ki ga je treba presojati ob upoštevanju vseh upoštevanih dejavnikov, ki so značilni za obravnavano zadevo in obstajajo ob vložitvi zahteve za registracijo znaka kot znamke Evropske unije. Ta motivacija je običajno dokazana s sklicevanjem na objektivna merila, med katerimi je med drugim poslovna logika, del katere je vložitev zahteve za registracijo.

Pri celotni analizi, opravljeni na podlagi člena 52(1)(b) navedene uredbe, je mogoče upoštevati tudi izvor izpodbijanega znaka in njegove uporabe od njegovega nastanka ter poslovno logiko, katere del je vložitev zahteve za registracijo tega znaka kot znamke Evropske unije, in časovno zaporedje dogodkov, ki je značilno za navedeno vložitev.

Stranka, ki zahteva razglasitev ničnosti in zahteva katere temelji na tem razlogu, mora dokazati okoliščine, na podlagi katerih je mogoče zaključiti, da je bil imetnik znamke Evropske unije ob vložitvi zahteve za registracijo te znamke v slabi veri.

(glej točke od 28 do 33.)